

Zárszó a „Magyar Közigazgatás“ vitájához.

Irta: *Magyary Zoltán* egyetemi tanár.

Szontagh Vilmos fenti válaszára vonatkozólag a következő megjegyzésekre kívánok szorítkozni:

1. Szontagh most sem mondja meg, hogy könyvem mely oldalain vannak az első cikkében nekem tulajdonított nyilatkozatok. Nem pontosan idéz, hanem magyaráz és belemagyaráz, de emlelt argumentációnak csupán egyes, nem éppen a fontosabb részeit veszi figyelembe.

2. Én a közigazgatási jog és a közigazgatástan szintézisét kívánom és kíséreltem meg. Szontagh azok együttes művelését helyteleníti. Amit azonban ő tesz, nem az, hogy a kettőt széjjelválasztja, hanem az, hogy csak az egyikre szorítkozik.

Én azt mondom, hogy a közigazgatást jogi és közigazgatástani szempontból óhajtom vizsgálni, ő viszont azt mondja, hogy aki az eredményességet a jogszerűségen kívül és felül keresi, az kilépett a jog területéről a közigazgatástan területére. Hol itt az ellentmondás, amire pedig ő az egész argumentációját felépíti?

3. Amerikai tanártársaimtól hallottam azt a véleményt, hogy ők az európai kontinens közigazgatási szakembereivel ritkán értik meg egymást, mert azok más tudományos nyelven beszélnek, mint ők. Ha azt kérdezik az európai közigazgatási embertől, hogy van-e az országában analfabéta, az azt feleli, hogy van törvény a kötelező népoktatásról. Szontaghot ebbe a típusba sorolnók. Egyoldalú jogászai küzdelme az étellel szemben az eleata filozofust, Zenót juttatja eszembe, aki tagadta a mozgást. Egy tanítványa úgy cáfolta meg őt, hogy felállt és járnai kezdett. A baj az, hogy azt a XIX. századi nyelvet, amelyen Szontagh beszél, nemcsak az amerikaiak nem értik, hanem a XX. századi közigazgatás sem érti már sehol.

4. Mult válaszomban már megállapítottam, hogy Szontaghnak a közigazgatástudomány újabb és főleg külföldi irodalmának ismerete terén is bénító hiányai vannak. Fenti cikke ezt a véleményemet nem változtatta meg.

5. Mindezért a Szontaghhgal való vita további folytatását céltalannak tartom és a magam részéről befejezettnek jelentem ki.*

* A szerkesztő is teljesen exponálnak tartja a kérdéseket, amelyekben az olvasó ezek után bizonyára kialakíthatja a maga álláspontját.